

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 54.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813824496.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

↪ Naar en Mand sætter sig ud over Formen, bliver han betragtet som en Original. Gjør et Fruentimmer derimod det Samme, saa bliver hun stemplet som et aandeligt Misfoster, saa advare Mødrene deres Døttre for hende, og Ingen giver sig af med hende, uden for at faae noget at lee af, noget at fortælle om hende. 55 De Bedste betragte hende med et medlidende Smill, de Væste takke Gud at de ikke ere som hun! I Virkeligheden er hun udstødt af Samfundet, thi Ingen vil indlade sig med hende, og, om hun end kommer nok saa meget sammen med Andre, er hun dog ikke i nogen Forbindelse med dem, thi Fordommen staaer altid imellem. Hendes Personlighed er saaledes sat ud af Virksomhed, den befinder sig midt i Livets Larm og Interesser, ligesaa isoleret og afskaaret fra alt Samliv med Andre, som Robinson paa sin Ø. Og det er dog ved Personligheden, ved personlig Indvirken paa de Enkelte, at Kvinden kan have nogen Indflydelse paa det Hele, kun paa denne Maade at hun kan paavirke sin Samtid. Men selv om hun føler sig kaldet til at virke i en større Kreds, selv om hun som Skribentinde kan henvende sig til Alle - hvor enstdig, og derfor falsk, er ikke hendes Opfattelse bleven! Om hun end har bevaret sig reen for bittre og hadefulde Følelser, saa kan hun ikke have bevaret sig for Foragt, og ialfald mangler det Bedste i hendes Livsanskuelse: den milde, taknemmelige Kjærlighed, som aldrig den føler, der fra et isoleret Standpunct har seet ud over Menneskeslægten, men som efterhaanden vaagner hos Enhver, der har levet sammen med Mennesker, og i Familielivets stille Fristed fundet Lægedom for Livets Modgang, hos Enhver der har leet med de Glade, grædt med de Bedrøvede, og fundet »Roserne, der vore i Dale«.